

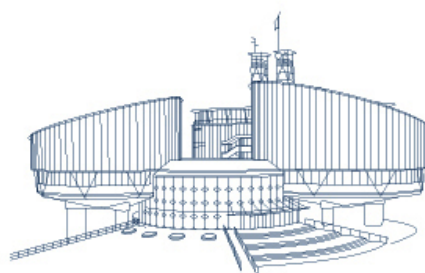
COMUNICAT DE PRESĂ

NEEXECUTAREA INTEGRALĂ A HOTĂRÂRILOR JUDECĂTOREȘTI INTERNE PRONUNȚATE ÎN FAVOAREA RECLAMANȚILOR (JUDECĂTORI) NU A ÎNCĂLCAT CONVENȚIA

PUȘCAȘU ȘI ALȚII C. ROMÂNIEI

CEDO 263 (2026) 22.10. 2026

Comunicat de presă emis de grefiera Curții

Printr-o decizie de Cameră din 13 octombrie 2026, pronunțată în cauza [Pușcașu și alții c. României](#) (cererile nr. 2598/24, 2721/24, 11485/24, 13549/24 și 13550/24), Curtea Europeană a Drepturilor Omului, reunită într-un complet de șapte judecători, a respins, în unanimitate, cererile ca fiind vădit neîntemeiate. Această decizie este definitivă.

Cauza a privit chestiunea neexecutării integrale a unor hotărâri judecătorești prin care Statul roman a fost obligat să plătească reclamanților, judecători și foști judecători, diferite sume de bani cu titlu de despăgubire pentru diferențele de remunerație considerate a fi discriminatorii în raport cu alte categorii de magistrați sau funcționari.

Fără să tranșeze excepțiile ridicate de Guvern, Curtea reamintește că nu are rolul de a se substitui instanțelor interne și că interpretarea legislației naționale revine în primul rând autorităților naționale, în special instanțelor judecătorești. Ea observă totuși că, de-a lungul timpului, fără a modifica în mod formal legile succesive care reglementează remunerația magistraților, jurisprudența constituțională și cea a Înaltei Curți de Casație și Justiție au contribuit la reconfigurarea cadrului juridic aplicabil remunerației judecătorilor. De altfel, atunci când judecătorii naționali au fost chemați să se pronunțe asupra unor componente ale remunerației de care puteau beneficia ei înșiși, participarea lor la adoptarea unor astfel de decizii era susceptibilă să genereze un conflict de interese, interesul lor patrimonial putând interfera cu exercitarea imparțială a funcțiilor lor judiciare.

În plus, instanțele par să își fi depășit rolul tradițional de interpretare și aplicare a legii, situație susceptibilă să creeze impresia unui conflict de interese interinstituțional care relevă o tensiune între puterea judecătorească și puterile legislativă și executivă. Or, Curtea subliniază că judecătorul național nu are sarcina de a se substitui autorităților naționale competente în alegerea politicilor bugetare și economice, prioritățile în materie de cheltuieli

și alocarea resurselor publice, intrând în competența puterilor executive și legislative, care dispun, în acest domeniu, de o largă marjă de apreciere.

Pentru a concluziona că cererile sunt vădit nefondate, Curtea reiterează mai întâi că statul nu poate invoca lipsa fondurilor sau a altor resurse pentru a justifica neexecutarea unei datorii stabilite printr-o hotărâre judecătorească. Totuși, ea consideră că prezenta cauză privește circumstanțe excepționale și constrângeri economice și bugetare pe care autoritățile au trebuit să le gestioneze într-o conjunctură economică dificilă. În acest context de criză economică acută și de durată și în ciuda resurselor financiare insuficiente, autoritățile interne sunt cele care au pus în aplicare o serie de ajustări succesive care au permis executarea progresivă a hotărârilor judecătorești, în paralel cu aplicarea unei politici de redresare pe termen lung a finanțelor publice și garantarea menținerii unor activități și servicii publice esențiale. Această abordare reflectă eforturile depuse de autoritățile naționale în vederea asigurării unui echilibru între interesele publice și cele private în cauză.

În aceste condiții și având în vedere, de asemenea, situația particulară a reclamantilor, Curtea nu poate concluziona, în ciuda duratei semnificative a perioadelor de neexecutare în cauzele de față, că neexecutarea integrală a hotărârilor litigioase ar fi adus atingere esenței însăși a dreptului reclamantilor de a obține executarea hotărârilor judecătorești sau le-ar fi impus o sarcină individuală excesivă.

FAPTELE PRINCIPALE ȘI CAPETELE DE CERERE

Reclamantii sunt cinci cetățeni români născuți între 1971 și 1986. Ei locuiesc la Deva, Coaș și, respectiv, Sibiu (România). Ei sunt judecători sau foști judecători care au obținut hotărâri judecătorești favorabile prin care Ministerul Justiției și instanțele la care și-au exercitat funcția de magistrat au fost obligate să le acorde beneficii financiare, din care ar trebui să mai primească, conform susținerilor reclamantilor, sumele de 60 000 EUR, 30 000 EUR, 107 454 EUR, 571 891,74 EUR și, respectiv, 381 868,12 EUR.

Între 2006 și 2009, magistrații români au inițiat numeroase acțiuni în justiție menite să constate existența unei discriminări salariale față de alte categorii de magistrați sau funcționari care beneficiau de un regim de remunerare mai avantajos. Aceste acțiuni au determinat, în general, instanțele să constate o diferență nejustificată de remunerare și să acorde reclamantilor drepturile revendicate sau despăgubiri.

Datorită valorii ridicate a sumelor în cauză, a căror plată reprezenta un efort semnificativ pentru bugetul de stat, guvernul a adoptat, începând din 2009, mai multe acte normative succesive pentru a eșalona plata acestora. Statul a plătit sumele pe care le considera datorate magistraților în temeiul hotărârilor pronunțate între 2006 și 2010, prin tranșe anuale succesive eșalonate între 2008 și 2015.

În perioada 2016-2021 s-a conturat un nou val de litigii la nivel național, referitor la interpretarea hotărârilor judecătorești pronunțate în perioada 2006-2010 și la stabilirea veniturilor magistraților în noul cadru legislativ care prevedea ca modalitate de salarizare nivelul maxim în cadrul fiecărei categorii profesionale. În acest context, Curtea Constituțională printr-o decizie nr. 794/2016 a decis că nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești și că personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale. Printr-o decizie nr. 36/2018, Înalta Curte de Casație și Justiție a explicat că soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare. După intrarea în vigoare a legii-cadru nr. 153/2017, s-a conturat o nouă serie de litigii salariale între magistrați și Ministerul Justiției, precum și instanțele la care aceștia își exercitau funcția, privind chestiunea dacă beneficiile recunoscute anterior prin jurisprudență sau prin anumite legi în favoarea

altor magistrați sau funcționari publici ar trebui să li se extindă și lor, în numele principiilor egalității și nediscriminării. S-au adăugat, de asemenea, cereri de executare silită și acțiuni având ca obiect stabilirea penalităților de întârziere.

Considerând că plata imediată a tuturor creanțelor salariale risca să aibă un impact semnificativ asupra bugetului de stat, guvernul a continuat să adopte în fiecare an dispoziții legale care prevedeau eşalonarea plății sumelor respective și a dobânzilor aferente. Ulterior, având în vedere creșterea constantă a deficitului public al țării începând cu 2019, inițierea de către Consiliul Uniunii Europene a unei proceduri privind deficitul excesiv împotriva României și contextul pandemiei de COVID-19, guvernul a continuat să adopte ordonanțe anuale privind măsuri bugetare și fiscale, cu scopul de a reduce cheltuielile publice într-o situație pe care o califica drept urgentă și extraordinară.

În 2023, guvernul a decis ca plata scadențelor neplătite să fie eşalonată pe o perioadă de cinci ani, începând cu 2024. În 2025, având în vedere că în 2024 deficitul public se agravase și mai mult, ajungând la 9,3 % din PIB, și ținând seama de recomandările formulate în 2025 pentru România la nivel european, guvernul a adoptat o ordonanță de urgență care prevedea amânarea până în 2026 a scadențelor de plată care ar fi trebuit achitate în 2025, dar care nu fuseseră încă achitate la data intrării sale în vigoare.

Guvernul precizează că, pentru perioada cuprinsă între 2006 și 2022, Ministerul Justiției a plătit magistraților, în executarea hotărârilor judecătorești și a deciziilor administrative, suma de 2 556 604 346 RON, adică aproximativ 604 398 190 EUR. În plus, Consiliul Superior al Magistraturii a plătit, din 2006 până în iunie 2026, suma de 118 305 943 RON, adică aproximativ 27 641 575 EUR, în timp ce Înalta Curte de Casație și Justiție a plătit, la rândul său, pentru perioadele cuprinse între 2010 și 2022, suma de 4 579 420 000 RON, adică aproximativ 1 002 061 269 EUR. Guvernul precizează, de asemenea, că în perioada 2006-2025 toate celelalte ministere luate împreună au plătit funcționarilor publici, în temeiul hotărârilor judecătorești, suma totală de aproximativ 73 234 680 EUR.

Potrivit Guvernului, pentru anul 2026, Înalta Curte de Casație și Justiție și Parchetul General, în calitate de ordonatori de credite, au solicitat alocarea sumei totale de aproximativ 1 400 000 000 EUR cu titlu de restanțe neplătite descurcând din hotărâri judecătorești și decizii administrative, inclusiv dobânzi.

Conform informațiilor furnizate de Guvern, indemnizația medie netă a unui magistrat, stabilită prin lege, și pensia medie netă a unui magistrat sunt cu mult superioare salariilor medii din celelalte instituții publice precum și pensiei medii nete din sistemul public.

Invocând articolul 6 (dreptul la un tribunal) și articolul 1 din Protocolul nr. 1 (protecția proprietății), reclamantii s-au plâns de faptul că hotărârile judecătorești pronunțate în favoarea lor cu privire la diverse beneficii financiare nu au fost executate integral și denunțau o încălcare a dreptului lor la un tribunal și a dreptului la respectarea proprietății lor.

DECIZIA CURȚII

MOTIVAREA

Având în vedere caracterul similar al cererilor, Curtea consideră oportun să le examineze împreună într-o singură decizie.

Curtea reamintește că nu are rolul de a se substitui instanțelor interne și că interpretarea legislației naționale revine în primul rând autorităților naționale, în special instanțelor judecătorești. Ea observă totuși că, de-a lungul timpului, fără a modifica în mod formal legile succesive care reglementează remunerația magistraților, jurisprudența constituțională și cea a Înaltei Curți de Casație și Justiție au contribuit la reconfigurarea cadrului juridic aplicabil remunerației judecătorilor. De altfel, atunci când magistrații au fost chemați să se pronunțe asupra unor componente ale remunerației de care puteau beneficia ei înșiși, participarea lor la adoptarea unor astfel de decizii era susceptibilă să genereze un conflict de interese, interesul lor patrimonial personal putând interfera cu exercitarea imparțială a funcțiilor lor judiciare.

În plus, instanțele par să își fi depășit rolul tradițional de interpretare și aplicare a legii, situație susceptibilă să creeze impresia unui conflict de interese interinstituțional care relevă o tensiune între puterea judecătorească și puterile legislative și executive. Or, Curtea subliniază că judecătorul național nu are sarcina de a se substitui autorităților naționale competente în alegerea politicilor bugetare și economice, prioritățile în materie de cheltuieli și alocarea resurselor publice, intrând în competența puterilor executive și legislative, care dispun, în acest domeniu, de o largă marjă de apreciere.

Curtea nu consideră necesar să se pronunțe asupra excepțiilor invocate de Guvern (incompatibilitate *ratione personae*, lipsa calității de victimă și abuzul de drept), întrucât capetele de cerere invocate de reclamânți sunt inadmisibile din motivele expuse în continuare.

Articolele 6 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1

Curtea reiterează că, având în vedere cerințele care decurg din Convenție, statul nu poate invoca lipsa fondurilor sau a altor resurse pentru a justifica neexecutarea unei datorii stabilite printr-o hotărâre judecătorească. Totuși, ea consideră că prezenta cauză privește circumstanțe excepționale care se caracterizează mai ales prin amploarea și caracterul imprevizibil al obligațiilor financiare care revin statului și prin constrângerile economice și bugetare pe care autoritățile au trebuit să le gestioneze într-o conjunctură economică dificilă.

Curtea observă că sfera drepturilor recunoscute magistraților vizați de hotărârile judecătorești a fost conturate treptat printr-o jurisprudență în continuă dezvoltare. De asemenea, deși intenția inițială a legiuitorului a fost aceea de a exclude luarea în considerare, la stabilirea nivelului maxim al indemnizației, a drepturilor obținute prin hotărâre judecătorească, acestea au fost incluse, sub efectul combinat al deciziilor Curții Constituționale și ale Înaltei Curții de Casație și Justiție, în sistemul menționat și extinse la toți magistrații aflați în aceeași situație. Curtea observă, de asemenea, că multiplicarea acțiunilor în justiție și a deciziilor interpretative a îngreunat orice estimare prealabilă a costului total al acestor creanțe și a impactului lor asupra finanțelor publice.

Curtea notează că măsurile de eșalonare, reeșalonare și amânare a plății creanțelor au fost decise prin acte normative previzibile. Curtea consideră că obiectivele enunțate în aceste acte legislative priveau interesul general și urmăreau scopul legitim de a reduce cheltuielile publice, de a reechilibra bugetul și de a redresa situația economică a țării. În plus, Curtea reamintește că, într-o situație de criză economică acută, un stat poate lua măsurile pe care le consideră necesare, nu numai pentru a remedia criza bugetară a momentului, ci și pentru a-și redresa finanțele publice în mod durabil.

În acest context, chiar dacă hotărârile judecătorești favorabile reclamantilor nu au fost încă executate în integralitate și chiar dacă s-a decis o amânare a plății, autoritățile naționale au pus în aplicare, într-un context de criză acută și de durată, și în ciuda insuficienței resurselor financiare disponibile, o serie de ajustări succesive care le-au permis executarea progresivă a hotărârilor judecătorești, în paralel cu aplicarea unei politici de redresare pe termen lung a finanțelor publice și garantarea menținerii unor activități și servicii publice esențiale. Această abordare reflectă eforturile depuse de autoritățile naționale în vederea asigurării unui echilibru între interesele publice și cele private în cauză.

Curtea reafirmă că nu îi revine sarcina de a stabili dacă ar fi putut fi adoptate alte măsuri pentru reducerea deficitului bugetar și depășirea crizei economice, aceste chestiuni intrând în sfera marjei de apreciere a statului. În plus, nu revine judecătorului național să se substituie autorităților naționale în ceea ce privește opțiunile de politică bugetară și economică, definirea priorităților în materie de cheltuieli și repartizarea resurselor publice ținând de competența puterilor executive și legislative, care dispun în această privință de o largă marjă de apreciere.

Curtea notează că toate măsurile luate de autorități se înscriu în cadrul unui program de austeritate mai cuprinzător, menit să asigure o contribuție la efortul bugetar atât a altor funcționari publici cât și a societății românești. Curtea observă că sumele datorate tuturor celorlalți funcționari erau mult mai mici decât cele datorate magistraților.

Curtea recunoaște că sumele restante solicitate de către reclamânți sunt substanțiale. Totuși, veniturile lunare pe care reclamânții în cauză le-au primit și continuă să le primească sunt, de altfel,

cu mult mai mari decât salariul sau pensia medie din România și depășesc chiar și indemnizațiile primite de cele mai înalte autorități ale statului. Curtea nu poate trage concluzia că reclamantii fac parte dintr-un grup vulnerabil și că neplata integrală și imediată a sumelor solicitate i-a privat de singurul lor mijloc de subzistență sau i-a expus riscului de a nu dispune de mijloace suficiente pentru a-și asigura subzistența. Curtea consideră, așadar, că reclamantii nu au demonstrat că neexecutarea, până în prezent, integrală a hotărârilor judecătorești pronunțate în favoarea lor le-a impus o sarcină individuală excesivă.

În sfârșit, Curtea reiterează că, într-un context de dificultăți economice și bugetare excepționale, precum cel din prezenta cauză, autoritățile naționale competente, și anume puterea legislativă și cea executivă, sunt cele mai în măsură să țină seama de contextul socio-economic specific al statului membru și să adopte, în exercitarea competențelor lor respective, măsuri adecvate pentru a asigura concilierea intereselor în cauză. Atâta timp cât măsurile puse în aplicare asigură un just echilibru între interesele concurente în cauză, Curtea nu pune la îndoială oportunitatea acestora. În caz contrar, ar exista riscul de a se substitui, în contradicție cu principiul subsidiarității, autorităților naționale într-un domeniu în care acestea dispun de o largă marjă de apreciere.

În aceste condiții, Curtea nu poate concluziona, în ciuda duratei semnificative a perioadelor de neexecutare în cauzele de față, că executarea parțială a hotărârilor litigioase ar fi adus atingere esenței însăși a dreptului reclamantilor de a obține executarea hotărârilor judecătorești sau le-ar fi impus o sarcină individuală excesivă. Rezultă, prin urmare, că aceste capete de cerere sunt vădit neîntemeiate și trebuie respinse.

Curtea, în unanimitate, declară cererile inadmisibile.

PROCEDURA ȘI COMPUNEREA CURȚII

Cererile au fost depuse la Curtea Europeană a Drepturilor Omului la 3 ianuarie, 5 aprilie și, respectiv, 10 mai 2024.

Decizia a fost adoptată de o Cameră formată din șapte judecători, compusă după cum urmează:

Lado **Chanturia** (Georgia), *președinte*,
Faris **Vehabović** (Bosnia și Herțegovina),
Anja **Seibert-Fohr** (Germania),
Ana Maria **Guerra Martins** (Portugalia),
Sebastian **Rădulețu** (România),
András **Jakab** (Austria),
Corinna **Wissels** (Olanda),

și, de asemenea, Hasan **Bakırcı**, *grefier de secție*.

Decizia este disponibilă doar în franceză.

Prezentul comunicat, redactat de grefă, nu angajează Curtea. Deciziile și hotărârile pronunțate de Curte, precum și informații suplimentare cu privire la aceasta, pot fi obținute la www.echr.coe.int.

URMĂRIȚI CURTEA PE :

Contactați [ECHRPress](#) pentru a vă înscrie să primiți mesaje privitoare la comunicatele de presă ale Curții.

Unde pot fi găsite comunicatele de presă ale Curții? HUDOC - [Press collection](#)

Contacte pentru presă

✉ echrpress@echr.coe.int | tél. : +33 3 90 21 42 08

Jurnaliștii pot solicita informații prin email sau telefon.

Denis Lambert (tel: + 33 3 90 21 41 09)

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a fost înființată în 1959 la Strasbourg de către statele membre ale Consiliului Europei cu scopul de a examina pretinse încălcări ale Convenției Europene a Drepturilor Omului din 1950.